

MEDEDELINGEN EN BEKENDMAKINGEN

EEN NIEUWE VARIANT VAN HET INFLUENZA-A-VIRUS ALS VERWEKKER VAN DE EPIDEMIE VAN 1953

Voorlopige onderzoeken in het viruslaboratorium van de afdeling Inwendige Geneeskunde van het Academisch Ziekenhuis, Leiden, hebben aangetoond, dat het virus van de influenza-A-epidemie, die geheerst heeft in de winter van dit jaar (1953), antigeen zeer sterk afwijkt van de groep A', die gevonden werd als oorzaak van de epidemieën in 1947 en 1949. De stammen uit de epidemie van het jaar 1951 toonden ook reeds afwijkingen van de groep A', doch niet zoveel, dat zij als aparte subgroep mochten worden beschouwd. De studie dezer 1951-stammen is nog in gang, vooral ten aanzien van de vraag in hoeverre zij beschouwd kunnen worden als „overgangen” tussen A'- en 1953-stammen. Daar er iets meer verwantschap bestaat tussen de A'-stammen en die van 1953 in vergelijking met de oude PR₈-stam (epidemieën van 1934 tot 1943) bleef de juiste groepering der nieuw geïsoleerde stammen onzeker, totdat meer volledige onderzoeken werden verricht. Uit het National Institute for Medical Research in Londen (dr. C. H. ANDREWES) en het centrum van dr. T. P. MAGILL in New York komen gelijksoortige berichten. Van de virulentie der nieuwe stammen is nog zo goed als niets bekend. Indien een en ander wordt bevestigd door uitvoeriger proeven zal men een nieuwe aera in de influenza-epidemiologie kunnen verwachten en wordt het denkbaar, dat in de winter van 1955 opnieuw een grotere epidemie voor de deur staat. Ook het vaccinatie-probleem van de influenza staat opnieuw voor de taak zich aan de gewijzigde situatie aan te passen.

Leiden, 4 Augustus 1953

J. MULDER, L. M. BRANS,
Interne Universiteitscliniek

INGEZONDEN

Ter bevordering van spoedige plaatsing van de stukken, behoudt de Redactie zich het recht voor, deze zo nodig te bekorten.

BLENNORRHOEA NEONATORUM

Mijn handelwijze bij het indruppelen met nitras argenti bij pasgeborenen laat ik afhangen van de aard van het gezin. Leid ik een bevalling in een mij goed bekend, betrouwbaar gezin, dan laat ik het achterwege. Ik heb het zelfs voor de ouders altijd iets beledigends gevonden, als ze wisten, waarvoor die indruppelingen waren bedoeld.

Ken ik het gezin niet, of vertrouw ik het niet, dan druppel ik wel in.

Dat in een grote inrichting gedruppeld wordt, spreekt van zelf.

Amsterdam, 7 Augustus 1953.

J. G. MENKEN

PSYCHOSOMATISCHE ASPECTEN VAN ASTHMA BRONCHIALE

Met veel belangstelling heb ik het artikel van collega GROEN over psychosomatische aspecten van asthma bronchiale in het nummer van 25 Juli j.l. gelezen.

GROEN geeft zelf toe (bl. 1953), dat de resultaten van psychotherapie zonder meer bij volwassenen tegenvielen, althans weinig bestendig waren en pas de combinatie met ACTH het bij deze categorie goed deed, onder andere omdat hierdoor de psychotherapie beter aansloeg. Mijns inziens moet men met een dergelijke conclusie zeer voorzichtig zijn. Als huisarts heb ik de indruk dat de zo en vogue zijnde psychosomatische therapie twee gevaren telt en wel dat van verwaarlozing der andere, somatische middelen en dat van het slechts tijdelijke succes, omdat vaak suggestieve invloed van zoveel belang is. Het treft mij dan ook steeds weer, dat de grote successen in de psychiatrie met somatische middelen worden behaald.

Waar het intussen om gaat is dat men bezig is eindelijk dieper door te dringen tot het wezen der allergische aandoeningen en van asthma in het bijzonder en misschien wel een nieuwe episodische ingeluid wordt, die men die der orgaan- of constitutiepathologie zou kunnen noemen.

Immers, jaren geleden schreven DE KLEYN en zijn tijdgenoten al purine-arme voeding voor bij hun allergische patiënten; een zijner assistenten experimenteerde zelfs al met het bijnierpraeparaat DOCA. Wijlen mej. J. M. KOOY was aanhangster van een vorm van humorale pathologie en vond bij aan allergie lijdenden vaak een verhoogd urinezuurgehalte van het bloed,

gepaard aan eosinophilie, twee verschijnselen die van invloed zijn bij de test van THORN.

Collega VAN NIEKERK deelde mij na afloop van zijn voordracht voor het artsencongres 1952 mede dat hij behandeling van allergische aandoeningen met purine-arm dieet obsoleet achtte.

Uit het jaarverslag 1952 van de Gezondheidsorganisatie T.N.O. (bl. 52) blijkt, dat hyperuricaemie familiair voorkomt en tevens dat het bijnierpraeparaat cortison in het begin der toediening wel, later echter niet meer invloed hierop uitoefent.

In hetzelfde jaarverslag lezen wij ook dat bij asthmapatiënten een verlaagde 17-ketosteroiden-uitscheiding in de urine wordt gevonden (bl. 72) en verder dat ACTH deze uitscheiding juist verhoogt (bl. 73).

Voor de huisarts zijn in dit verband twee dingen van belang, n.l. 1e. Kan men bij familiair voorkomende aandoeningen (zoals de allergische vaak zijn), gezien de bevindingen der moderne wetenschap, steeds rekenen met minderwaardigheid van bepaalde organen naar analogie bijvoorbeeld van de bevindingen bij diabetes? Is misschien zelfs de shocktherapie bij familiaire psychoses ook niet een soort „stress” en op de duur te vervangen door orgaantherapie? 2e. Welke doseringen kan men in de huispraktijk toepassen zonder schade toe te brengen? Inzake cortison berichtte „Organon” mij dat, afhankelijk van individuele verschillen, men met een dagelijkse dosis van 25 tot 50 mg aan de veilige kant bleef. Een collega had dezer dagen echter bij laatstgenoemde dosering een sterfgeval tengevolge van een foudroyant verlopend acuut ulcus ventriculi (persoonlijke mededeling).

Eén ding staat vast, een land als het onze, met geleerden als wijlen mej. DINGEMANSE en haar opvolgers, en dat industriële instellingen bezit als „Organon”, kan op dit gebied een roemrijke plaats innemen!

Honselersdijk, 5 Augustus 1953

A. VAN DUUVENDIJK

BERICHTEN

BUITENLAND

AUSTRALIË. — TOEPASSING VAN BCG. De Commonwealth Serum Laboratories te Melbourne leveren thans BCG op aanvraag der staatsdepartementen. Het vaccine, per vliegtuig afgeleverd, moet binnen 36 uur worden toegediend. Aan de voorschriften vóór en na de toediening — röntgenologisch onderzoek tevoren, herhaalde MANTOUX-reacties vóór en na de inenting — wordt streng de hand gehouden. Voor elke gevaccineerde moet een kaart stelselmatig worden ingevuld (*J.A.M.A.*, 13 Juni 1953, bl. 624).

ENGELAND. — SLACHTOFFER VAN DE TELEVISIE. Een 80-jarige dame kreeg na haar eerste en langdurige kennismaking met de televisie-uitzending — zij volgde de kroningsplechtigheid — een aanval van acuut glaucoom. Een inzender in de *British Medical Journal* (11 Juli 1953, bl. 98) meent, dat hieruit een les is te trekken.

— **BLIJVENDE HERINNERING AAN HAAR OVERLEDEN TWEELINGBROEDER.** Een vrouw van 25 jaar, die voor de eerste maal haar bloed afstond aan de bloedtransfusiedienst, bleek een mengsel van A- en O-cellen te produceren. Een deel van haar rode bloedlichaampjes trok zich van een agglutinerend anti-A-serum niets aan. Het bleek, dat zij inderdaad een tweelingbroertje had gehad, dat echter op de leeftijd van 3 maanden was gestorven. Dit leidt tot de conclusie, dat er een vaatverbinding tussen de twee vruchten heeft bestaan. Zoals uit onderzoekingen bij runderen reeds bekend is, kunnen rode bloedlichaampjes van de ene tweelingpartner op deze wijze vaste voet verkrijgen bij de andere partner en zich in het leven na de geboorte handhaven (*Brit. med. J.*, 11 Juli 1953, bl. 81).

— **GOED VOORBEELD.** Bij het gereedmaken van het verslag van het *Second Symposium of the Society for General Microbiology* aanvaardde de redactie een nieuw beginsel: geen stenogrammen van de discussie, maar de gemaakte opmerkingen door de debaters zelf aangevuld en bijgevijsd. Deze „idealised version of the proceedings” zal in de smaak vallen van sprekers, die door gebrek aan tijd, aan voorbereiding of aan tegenwoordigheid van geest, niet alles wat zij in het hoofd hadden, onder woorden brachten. Maar wie als winnaar uit de woordenstrijd kwam is misschien minder tevreden, nu hij ziet, dat aan zijn tegenstander gelegenheid is gegeven zich aan de schrijftafel van nieuwe argumenten te voorzien. Intussen lijdt het geen twijfel, dat bijwerking en herziening van het gesprokene aan een verslag slechts ten goede kan komen (*Lancet*, 27 Juni 1953, bl. 1289).